

dens Ting saa meget mere, som den her foreslaaede Lov ikke vil rette det fjerneste ved et saadant Forhold. Lovens Principper forandres ikke derved, for den kommunale Dyrtidsforanstaltning hviler paa en Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne, og Kommunalbestyrelserne har Ansvaret for, hvordan Loven administreres. Den Ændring, her foreslaas, retter aldeles ikke noget paa dette Forhold. Det ærede Medlem udtrykker her en Mistillid til Kommunalbestyrelserne og i Virkeligheden ogsaa til den almindelige Valgret, idet han mener, at den paa uforsvarlig Maade har røgtet sin Opgave. Dette synes mig trænger til nærmere Forklaring og Paavisning, og jeg skal gerne være det ærede Medlem behjælpelig med at fremskaffe Oplysninger i denne Sag, hvis det ærede Medlem maatte ønske det.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Det hænder undertiden, at man kan komme til at sige noget, som mod ens Villie røber det, man har villet skjule. Saaledes gik det det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen), der nylig havde Ordet. Det ærede Medlem kan ikke indse, at almene Dyrtidsforanstaltninger i Stedet for særlige Foranstaltninger for ubemidlede har noget med Samfundsfølelse at gøre. Netop derved aabenbarer det ærede Medlem fra Fuglebjerg sin ubevidste Overklassetankegang. Enhver, der virkelig er Demokrat, vil ikke alene med sin Forstand, men rent instinktmæssigt være paa det rene med, at Foranstaltninger, der er til Bedste for alle, hviler paa Samfundsfølelse, og at der omvendt er noget i Vejen med Samfundsfølelsen, hver Gang Foranstaltningerne begrænses til en Gruppe af Samfundsborgere. Ikke alene naar Medlemmer af det konservative Parti tager Del i Forhandlingerne, men ogsaa naar Medlemmer af Venstre gør det, røber de Gang paa Gang, uden at de er sig det bevidst, at de er Overklasse-mennesker, at de ikke ræsonnerer demokratisk til Bunds. Hver Gang man stræber efter Foranstaltninger, som kun kommer en Brøkdal af Befolkningen til gode, nærmer man sig det gamle Almisserprincip, men det er netop det gode ved Tendensen i det foreliggende Lovforslag, at man her søger at komme et Skridt videre i Retning af at tilsløre for den enkelte Borger, at han modtager Hjælp, og

jo mere dette kan gøres, des mere Samfundsfølelse ligger der bag Foranstaltningerne.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) vil gøre gældende, at jeg i min Tale i Gaar har hævdet, at den eneste Maade, hvorpaa man kan udvise Samfundsfølelse, er ved at foretage Dyrtidsforanstaltninger, som kommer de velstillede til gode. Det har jeg aldrig hævdet, men jeg har gjort gældende baade i Gaar og under Finanslovdebatten, at hvis man virkelig vil vise Samfundsfølelse, skal man ikke alene herinde vedtage visse Foranstaltninger, men ogsaa sørge for, at de føres ud i Livet og kommer alle til gode, som trænger til Hjælp. Det er den Maade, hvorpaa man efter min Mening viser sin Samfundsfølelse og ikke ved at holde sig til Dyrtidslovens § 1, thi den benyttes ikke overalt, hvor man kunde benytte den. Det er derfor, det socialdemokratiske Parti har gjort gældende, at hvis man virkelig vil have Dyrtidsforanstaltninger, som kommer til at virke efter deres Bestemmelse, bør det være Statsforanstaltninger, som skal gennemføres baade for de mere og for de mindre velstillede, og saa skal man lægge Afgiften paa de mere velstillede, hvad enten de findes paa Land eller i By. Denne Maade at træffe Dyrtidsforanstaltninger paa bevirker, at man overalt, selv i Kommuner, hvor den almindelige Valgret ganske vist er gældende, men hvor der sidder et Flertal, som er imod Foranstaltningerne, kommer til at hjælpe de mindre bemidlede. Det gør man nemlig ikke altid nu.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, hvorledes det forholdt sig med den Enke, jeg nævnte i Gaar, og mindede om, at man i Sorø Amt i 3 Maaneder havde prisreguleret efter § 2. Jeg glemte at tilføje i Gaar, at hun naturligvis har faaet Del i denne Prisregulering, og det bliver vist 13—14 Kr., hun derved har faaet. Men selv om hun altsaa har faaet 34—35 Kr., tror jeg, at endog det ærede Medlem vil indrømme, det er for ringe en Hjælp.

Det ærede Medlem siger, at det foreliggende Lovforslag ikke ændrer ved dette Forhold. Nej, det gør det ikke, og derfor har Socialdemokratiet ogsaa gentagne Gange gjort gældende, at man burde skride